Pääasian asianosaiset

Valittaja: Litaksa UAB

Muu osapuoli: BTA Insurance Company SE

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Onko direktiivin 90/232/ETY ([1]) 2 artiklaa, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivin 2005/14/EY ([2]) 4 artiklalla, tulkittava siten, että vakuutussopimuksen osapuolilla ei ole oikeutta sopia vakuutetun vakuutusturvan alueellisesta rajoittamisesta (soveltamalla eri vakuutusmaksua sen mukaan, millä alueella ajoneuvoa käytetään — joko koko Euroopan unionin alueella tai ainoastaan Liettuan tasavallan alueella), jolloin vahingonkärsijöiden vakuutusturvaa ei kuitenkaan rajoiteta, toisin sanoen niillä ei ole oikeutta pitää ajoneuvon käyttöä Liettuan tasavallan ulkopuolella toisessa Euroopan unionin jäsenvaltiossa vakuutusriskiä lisäävänä tekijänä, joka edellyttää lisävakuutusmaksun maksamista?

2) Onko henkilöiden ja ajoneuvojen vapaata liikkuvuutta koko Euroopan unionin alueella koskevaa periaatetta ja unionin oikeuden yleistä yhdenvertaisen kohtelun periaatetta (syrjintäkielto) tulkittava siten, että edellä mainittu vakuutussopimuksen osapuolten sopimus, jolla vakuutusriski liitetään ajoneuvon käyttöalueeseen, on niiden kanssa ristiriidassa?

([1]) Moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 14.5.1990 annettu kolmas neuvoston direktiivi 90/232/ETY (EYVL L 129, s. 33).

([2]) Moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevien neuvoston direktiivien 72/166/ETY, 84/5/ETY, 88/357/ETY ja 90/232/ETY sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/26/EY muuttamisesta 11.5.2005 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/14/EY (EUVL L 149, s. 14).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Bundesfinanzhof (Saksa) on esittänyt 30.10.2013 — Finanzamt Ulm v. Ingeborg Wagner-Raith Maria Schweierin oikeudenomistajana

(Asia C-560/13)

(2014/C 24/07)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Bundesfinanzhof

Pääasian asianosaiset

Kantaja ja Revision-valituksen vastapuoli Finanzamt Ulm

Vastaaja ja Revision-valituksen valittaja: Ingeborg Wagner-Raith Maria Schweierin oikeudenomistajana

Muu osapuoli: Bundesministerium der Finanzen

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Kun kansallisen säännöksen (tässä tapauksessa AuslInvestmG:n 18 §:n 3 momentin) mukaan ulkomaisista sijoitusrahastoista osuuksia omistavan kotimaisen osuudenomistajan tulona on tietyin edellytyksin pidettävä jaettujen tuottojen lisäksi laskennallista tuloa, joka on 90 prosenttia vuoden ensimmäisen ja viimeisen lunastushinnan erotuksesta mutta vähintään 10 prosenttia viimeisestä lunastushinnasta (taikka pörssi- tai markkina-arvosta), onko niin, ettei EY:n perustamissopimuksen 73 b artiklassa (josta on 1.5.1999 tullut EY 56 artikla) ([1]) määrätty pääomien vapaa liikkuvuus ole kolmannessa maassa sijaitsevan sijoitusrahaston osuuksien osalta esteenä tällaiselle säännökselle sen vuoksi, että säännös, joka on 31.12.1993 lähtien ollut olennaisilta osiltaan muuttumaton, liittyy EY:n perustamissopimuksen 73 c artiklan 1 kohdassa (josta on 1.5.1999 tullut EY 57 artiklan 1 kohta), ([2]) jossa sallitaan tiettyjen rajoitusten voimassa pitäminen, tarkoitettuun rahoituspalvelujen tarjoamiseen?

Jos ensimmäiseen kysymykseen ei vastata myöntävästi:

2) Onko osuuksien hankkiminen tällaisesta sijoitusrahastosta, jonka kotipaikka on kolmannessa maassa, aina EY:n perustamissopimuksen 73 c artiklan 1 kohdassa (josta on 1.5.1999 tullut EY 57 artiklan 1 kohta) tarkoitettu suora sijoitus, vai riippuuko tämä siitä, antaako osuuksien omistaminen sijoitusrahaston kotivaltion kansallisten säännösten perusteella tai muutoin sijoittajalle mahdollisuuden osallistua tosiasiallisesti sijoitusrahaston johtamiseen tai määräysvallan käyttämiseen siinä?

([1]) SEUT 63 artikla.

([2]) SEUT 64 artiklan 1 kohta.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Unkari) on esittänyt 30.10.2013 — UPC DTH S.à.r.l. v. Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöke

(Asia C-563/13)

(2014/C 24/08)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Pääasian asianosaiset

Valittaja: UPC DTH S.à.r.l.

Vastapuoli: Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöke

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Onko puitedirektiivin eli 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/21/EY, ([1]) sellaisena kuin se on muutettuna 25.11.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/140/EY, ([2]) 2 artiklan c alakohtaa tulkittava siten, että sähköiseksi viestintäpalveluksi katsotaan palvelu, jossa palvelun tarjoaja takaa vastasuoritusta vastaan ehdollisen käyttöoikeuden radio- ja televisiolähetyspalveluja sisältävään satelliitilla välitettyyn lähetyspalvelupakettiin?

2) Onko Euroopan unionin toiminnasta tehtyä sopimusta tulkittava siten, että periaate palvelujen vapaasta liikkuvuudesta jäsenvaltioiden välillä koskee ensimmäisessä kysymyksessä kuvattua palvelua, kun kyse on Luxemburgista Unkarin valtion alueelle tarjotuista palveluista?

3) Onko Euroopan unionin toiminnasta tehtyä sopimusta tulkittava siten, että ensimmäisessä kysymyksessä kuvatun palvelun osalta kohdemaalla, jonne palvelu tarjotaan, on oikeus rajoittaa tällaisten palvelujen tarjoamista määräämällä, että palvelujen tarjoajan on rekisteröidyttävä tässä jäsenvaltiossa ja perustettava joko tytäryhtiö tai itsenäinen oikeussubjekti, ja edellyttämällä näin, että tällaisia palveluja voidaan tarjota ainoastaan perustetun tytäryhtiön tai muun itsenäisen oikeussubjektin välityksellä?

4) Onko Euroopan unionin toiminnasta tehtyä sopimusta tulkittava siten, että ensimmäisessä kysymyksessä kuvattua palvelua koskevan menettelyn toimittaa — siitä riippumatta, missä jäsenvaltiossa palveluja tarjoava yhtiö toimii tai on rekisteröity — palvelun suorituspaikan jäsenvaltion tuomiovallan nojalla viimeksi mainitun valtion viranomainen?

5) Onko 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/21/EY (puitedirektiivi) 2 artiklan c alakohtaa tulkittava siten, että ensimmäisessä kysymyksessä kuvattu palvelu on sähköinen viestintäpalvelu, vai onko se puitedirektiivin 2 artiklan f kohdassa määriteltyä ehdollisen käyttöoikeuden järjestelmää käyttämällä tarjottu ehdollinen käyttöoikeuspalvelu?

6) Onko asiassa kyseessä olevia säännöksiä edellä esitetyn perusteella tulkittava siten, että ensimmäisessä kysymyksessä kuvattua palvelua tarjoava palvelun tarjoaja katsotaan unionin oikeussääntöjen perusteella sähköisten viestintäpalvelujen tarjoajaksi?

([1]) Sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä (puitedirektiivi) 7.3.2002 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/21/EY (EYVL L 108, s. 33).

([2]) Sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä annetun direktiivin 2002/21/EY, sähköisten viestintäverkkojen ja niiden liitännäistoimintojen käyttöoikeuksista ja yhteenliittämisestä annetun direktiivin 2002/19/EY sekä sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja koskevista valtuutuksista annetun direktiivin 2002/20/EY muuttamisesta (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) 25.11.2009 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/140/EY (EUVL L 337, s. 37).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Verwaltungsgerichtshof (Itävalta) on esittänyt 6.11.2013 — Karoline Gruber

(Asia C-570/13)

(2014/C 24/09)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Verwaltungsgerichtshof

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Karoline Gruber

Vastapuolena oleva viranomainen: Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten

Asian käsittelyyn osallistuu: EMA Beratungs- und Handels GmbH

Muu osapuoli: Bundesminister für Wirtschaft, Familie und Jugend

Ennakkoratkaisukysymykset

1) Ovatko unionin oikeus ja erityisesti tiettyjen julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arvioinnista 13.12.2011 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/92/EU ([1]) ja erityisesti sen 11 artikla esteenä kansalliselle oikeustilalle, jossa päätös, jolla todetaan, ettei tietyn hankkeen ympäristövaikutuksia tarvitse arvioida, sitoo myös naapureita, joilla ei ole asianosaisasemaa päätöstä edeltävässä vahvistamismenettelyssä, ja kyseiseen päätökseen voidaan vedota näitä vastaan myöhemmässä lupamenettelyssä, vaikka näillä on mahdollisuus esittää vastalauseensa kyseisestä hankkeesta edellä mainitussa lupamenettelyssä (pääasian oikeudenkäynnissä väitetään, että hankkeen vaikutukset vaarantavat valittajan elämän, terveyden tai omaisuuden